

Mladá fronta

Michael Wallner

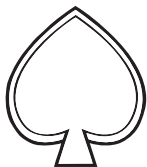
LUCKY GIRL

NEBEZPEČNÁ HRA S LÁSKOU

Michael Wallner

LUCKY GIRL

NEBEZPEČNÁ HRA S LÁSKOU

Mladá fronta

Pro mou babičku Mariannu

Přeložila Ivana Führmann Vízdalová

Lucky Girl by Michael Wallner

© 2007 by Luchterhand Literaturverlag,

a division of Verlagsgruppe Random House GmbH

Translation © Ivana Führmann Vízdalová, 2012

**Světové dějiny jsou také souhrn toho,
čemu by bývalo možné se vyhnout.**

Konrad Adenauer

Angličan měl otevřené oči. Pleť spíš průsvitnou než bílou po zimě, černé vlasy ještě zdůrazňovaly bledost obličeje na polštáři. Když Inga procházela kolem postele, sledoval její pohyb.

Neměla v **H** co pohledávat, lazaretní barák byl jen zkratkou do jejího oddělení – sestry ji znaly, zrovna mu měnily obvaz. Inga viděla oteklé koleno, rudé stopy po řezech, čerstvé stehy, strup až na lýtko. V okamžiku, kdy se zastavila, se uvolnil lepicí proužek na pásce do psacího stroje, cívka jí vypadla z ruky a zakutálela se pod vedlejší postel. Na kolenou ji Inga lovila mezi zutými botami a železnými nohami nočního stolku. Když vstala, měla prsty černé. Navíjet pásku tady nepřipadalo v úvahu, v dlouhých smyčkách si ji přehodila přes levou paži; Angličan už měl nový obvaz a byl přikrytý. Namlouvala si, že se za ní dívá, ale neotočila se.

Před barákem muži v chladnu kouřili a obraceli tváře k březnovému slunci; dva měli přes pyžamo oblečená saka od uniforem. Je tu Inga nová sestra, ptal se jeden a s pohledem na pásku do stroje se dotazoval, jestli jsou teď v módě černé obvazy. Odpověděla ve stejném žertovném duchu, britští Tomíci se smáli, ještě když odcházela. V běhu se otáčela zády k větru, přesto jí smyčky na paži vlály; pozpátku jako rak vyšla z lazaretu. Bylo to, co by kamenem dohodil od vjezdu do tábora, strážný si posunul přilbu do týla a zamával jí.

Vydala se písčitou cestou kolem šípkových keřů, obešla kasino po stezce za čerpací stanicí, která byla obsazená, jen když se očekávala letadla. Před jídelnou využíval poddůstojník čas

do oběda a přikázal, aby zametli terasu. Na sluníčku tam seděl nějaký kapitán, četl, a aniž vzhlédl od knihy, zvedl nohy, když se k němu přiblížil smeták. Velitelovo auto parkovalo před jeho barákem; porada o situaci, uvědomila si Inga, tak to je dneska středa. Cesta se rozdvojovala, doleva vedla k ubytovným mužstva, za nimi bylo letiště, úzká ranvej se ztrácela mezi borovicemi. Postavili baráky uprostřed řídkého lesa – *baráky*, pomyslela si Inga, žádné stany, zůstanou tu ještě nějakou chvíli. Vpravo se vynořilo zásobovací oddělení. Oficiální zkratka Inžina pracoviště zněla jinak, ale protože odtud vycházely objednávky na všechno, co bylo v táboře třeba, přezdívalo se baráku *Goodies* – písmeno **G** bylo červeně napsané na zadní stěně.

Inžin seržant si postavil židli ven, kabát zapnul až ke krku a pil čaj. „Kdepak německá přesnost,“ pozdravil mladou *civilian employee*.

Omluvila se zpožděným odjezdem nákladního auta z města. Závan větru se opřel do černé pásy, poprosila seržanta, aby jí otevřel dveře. S úsměvem zůstal sedět a pozoroval, jak se potýká s olivkou a mizí uvnitř.

Seznamy měly být v poledne hotové, ale Inga potřebovala skoro celou zbývající dobu na navinutí pásy na cívku. Pořád se vysmekávala, přetáčela, nakonec bylo malé kolečko moc plné a nedalo se vložit do stroje. Ruce, paže a stůl byly začerněné. Loktem otevřela okno, aby dovnitř vpustila čerstvý vzduch. Bloky tábora vypadaly mírumilovně, člověk by si mohl myslet, že je to dětská prázdninová osada, jen děti tu chybějí. Otočila se, za ní stál stůl, razítka zavěšená v kruhovém stojánku, vedle papíry a obálky s hlavičkou armády Jeho Veličenstva. Dokonce ani stará *remingtonka* nevypadala onoho jarního rána tak černá. Inga si vzpomněla, že musí objednat uhlový papír. Dveře k důstojníkově kanceláři byly pootevřené, průvan je hlučně přibouchl.

Vůbec se nepokoušela umýt mýdlem. S rukama od sebe a roztaženými prsty běžela naproti ke kuchyni a půjčila si písek, kterým tam drhli cibulovou šťávu a tuk. Myla si ruce a cítila pach vařeného jídla, na odchodu ještě pohlédla do kotle – kuchař v něm míchal něco hnědého, rozvařeného a už po čichu přesoleného. Zase to jako obvykle nazvou *stew*.

Přehled těžké techniky už byl zpožděný: výstroj pro ženisty, náhradní díly k tankům, kolejová montážní vozidla, speciální nářadí; sto světlehnědých kartiček, očíslovaných a popsanych zkratkami, Inga je roztrídila podle sériových čísel a za hromadou papírů začala sestavovat seznamy.

Zůstala dlouho po konci pracovní doby, poslední nákladní auto do města dávno odjelo; jestli se jí nepodaří k někomu přisednout, bude muset jít hodinu a půl pěšky. Vytáhla poslední list papíru z psacího stroje, oddělila kopii, originál založila do zelených desek a spolu se šedými odnesla papíry do důstojníkovy kanceláře. Nemusela ani rozsvítit, našla správný košíček, všechno do něj vložila, oblékla si kabát, vyšla a zamkla za sebou.

Tábor byl ponořený v sametovém soumraku a klidu. U borovic se někdo smál, tlumeněji než za dne, dvě pouliční lucerny osvětlovaly první metry letiště, ranvej za nimi mizela ve tmě. Inga míjela ztemnělý barák velitelství, na stožáru zplihle visel union jack; v kasinu někdo hrál na klavír. Odbočila do lesa, aby si zkrátila cestu k závoře. Mezi borovými kmeny a keři s nalitými pupeny prosvítala světla z ubikací. Sklopila oči k zemi, její boty nejsou dělané pro louže. Za zadní stěnou lazaretu opět vkročila na písčitou cestu. Večer byl klid nejprve v baráku **H**, předpokládala, že kvůli lékům.

Byla přesvědčená, že Angličan nedokáže ani vstát, přesto teď seděl na terase a nohu měl položenou na zídce – přede

dveřmi jinak žádný pacient ani noční sestra – jak jen se dostal ven? Jeho koupací plášť svítil do šera, teď zvedl ruku. Inga, napůl už na cestě, napůl ještě skrytá za šípkovými keři, doufala, že nekývl na ni. Může ho prostě přehlédnout? Učinila další krok, natáhl ruku a ukázal na ni prstem.

Nikdy za celou dobu, co pracuje u Angličanů, ho neviděla ani v kanceláři, ani při jídle. Poprvé si ho všimla při každodenní zkratce lazaretem, ležel na posteli v dopoledním světle, na bělostných povlacích; *jak na katafalku*, prolétlo jí hlavou, bledý jak mrtvola, se zavřenýma očima a rukama zkříženýma na hrudi. Inga to odhadla na následky ostřelování a výbuchu. Druhý den ho viděla beze změny, v bezvědomí či spícího, ale přece se s ním hýbalo, měl učesané vlasy, podložnou mísu napůl plnou, na nočním stolku čokoládu, ze které byl kousek odlomený. Cestou kolem si přečetla tabulku se jménem – *A. Hayden, Lt. Co se skrývá pod tím A.?*

Vytrvale na ni ukazoval prstem. Přistoupila blíž jakoby uspěchaně a zastavila se na loučce pod terasou.

„Ano, sire?“

Zvedl hlavu. „Ostatní jsou dávno ve městě.“

Měl překvapivě hluboký hlas. Všimla si rysů neživotnosti v jeho obličejí, bílého krku, na tvářích mu nerašily vousy, chyběl jejich tmavší nádech, připomínal jí sochy v kostele.

„Jak se dostanete domů?“

„Pěšky.“ Opřela si ruku o poslední trámek zábradlí.

„Na to nemáte dobré boty.“

Terasa, kde seděl, byla osvětlená, loučka pod ní ležela ve tmě – jak mohl vidět, že má na nohou sandály?

„Jsou moc lehké na tuhle roční dobu,“ pokračoval.

Moc lehké a moc malé, pomyslela si Inga. Její matka byla drobná. Na začátku války postavila červené sandály do skříně.

Jsou pro válku příliš veselé, prohlásila a až do konce nosila jen černé boty. *Teď jsem na ně moc stará*, usoudila, když uplynulo loňské léto, a sandály darovala Inze.

„Jmenujete se Inga, že ano?“

Od prvního dne měli Britové problémy s jejím příjmením, někteří to zkoušeli a lámali si jazyk, jiní je směšně komolili. „To se nedá vyslovit,“ zavrtěl hlavou zásobovací důstojník. Ale protože psala na stroji bez chyb a při stenografování jí tužka jen létala po papíru, přece jen to s ní zkusil. Všichni v táboře jí říkali Inga, přesto by ráda věděla, kde se na ni poručík ptal.

„Pocházíte z okolí?“

Přikývla.

„Jaké je to tady?“

„Když máte rád nebe, je tu krásně.“

„Nebe?“

„Všude, kam jdete, je obzor.“

„Myslíte tím, že je tady nížina?“ Hluboký hlas zněl, jako kdyby se vlnil.

„Ne, výšina. Pro mě je naše země vysoko. Odkud pocházíte vy?“

Otázka ho překvapila. „Na mapě vedte přímou linii ze svého města přesně na severozápad. „Dospějete tak k mému městu.“

„V Anglii?“

„Ve Skotsku.“ Předložil to slovo jako cennost. „Zelené hory a útesy porostlé až k vodě.“

Všiml si, že se obrátila k závoře. „Prokázala byste mi laskavost?“

Najednou si připadala bezbranná – na sobě tenký, černobíle žíhaný utíkáček, podkolenky, svetr po matce. Bledý muž se starým hlasem, nohu s obvázaným kolenem podepřenou o zábradlí, jak se dostal ven, jak moc je doopravdy nemocný?

„Mám zavolat sestru?“ Inga se opírala o terasu, teď o krok ustoupila.

„Nebude to trvat dlouho.“ Z rukávů koupacího pláště se vynořily útlé paže, nebyla v nich síla, pohyb mu působil bolest. Vyšla po třech schůdcích a řekla mu, že musí do postele.

„Potřebuju něco ze své ubytovny.“

„Komu to mám vyřídit?“

Položil si ruce na břicho na znamení, že od něj nemusí očekávat žádné nebezpečí. „Mohla byste mi to přinést vy?“ V očích se mu neodrážela nemoc, jen velká dálka. Pramen vlasů mu padl na obočí.

„Je to čtvrtý pokoj v pravém bloku, v mé skříňce, černé pouzdro.“ V lazaretu někdo kašlal, Angličan naklonil hlavu na stranu. „Prokážete mi tu laskavost?“

Chtěla odmítnout, on není ve službě, nemá jí co přikazovat. Pomyslela si, jak bylo hloupé, že k němu přišla blíž, dávno už mohla být za závorou, naskočila by k někomu na nákladák, nebo by ji někdo svezl na rámu kola.

„Kdyby mě někdo přistihl v ubytovně důstojníků, přišla bych o místo.“

„Nesmysl.“ Zlehka jí položil dlaň na rukáv. „Touhle dobou jsou všichni v kasinu. Nepotřebujete potravinové lístky? Dám vám tři denní příděly – za jednu drobnou laskavost.“

„Nechci od vás žádné lístky.“ Setřásla mu ruku a styděla se, že se zastavila.

„Otočit doprava.“ Cítila, jak jí vtiskl klíč, prsty měl teplé. Seběhla po schodech, svírala v pěsti klíček, v trávě přehnaně vysoko zvedala nohy a tušila, že nejrozumnější by bylo zamířit k bráně, popřát vojáku na stráži dobrou noc a vyklouznout ven. Ale *dobrodružnost*, jež ji zaplavila vždycky, když lákalo neznámo, ji vedla opačným směrem. Obešla kasino po pěšině

kolem čerpací stanice, před ní se vynořily ubytovny důstojníků. Na kabelu ovinutém kolem větví se pohupovala jedna žárovka pro obě stavby; třebaže vítr nefoukal, světlo se pohybovalo. Inga se uchýlila do stínu dubu, nikde nebylo osvětlené jediné okno, táborem tiše zněla klavírní hudba; neskutečné slyšet v lese klavír. Přeběhla prostranství ke schodům pravého baráku, byly prostoupeny vlhkostí uplynulé zimy a vydávaly duté zvuky. Otočila olivkou na dveřích, zadívala se do tmy, čtyři, vzpomněla si, ale nevěděla, jestli vpravo nebo vlevo. Stěna chodby byla studená, tři dny se už netopilo, zkusila čtvrté dveře, pootevřely se, skulinou rozeznávala obrysy. *Výpadek proudu*, prolétlo jí hlavou, několikrát týdně generátor selhal, v Inžině kanceláři měli na policice nad umyvadlem položené sirky. Tápala rukou doprava, nahmatala umyvadlo, kohoutek, na policice krabička zápalek, zachrastila s ní; jen dvě sirky, škrtila předposlední. Postel, nikoli palanda jako u řadových vojáků, stůl a židle, nápadná je tu jenom lampa, na tepané bronzové noze barevné skleněné stínidlo. Mezi oknem a postelí skříň. Zápalka dohořela a Inga ji pustila na zem. Klíč v dlani zvlhl, otřela ho a zasunula do visacího zámku. Otočila a ozvalo se klapnutí hlasitější, než jí bylo milé, plechová dvířka se pomalu, skřípavě otevírala. Škrtila poslední zápalku. Police byly téměř prázdné, několik věcí v nich pečlivě srovnáno, volnou rukou hledala. Měkká kůže, zaklapovací uzávěr, vytáhla pouzdro uložené mezi knihami a dopisními papíry, bylo lehké jak pírko. Nemohlo v něm být nic z toho, co předpokládala – tablety, injekce, možná fióly, které by zacinkaly. Najednou pocítila horko, plamínek zhasl, popálené prsty si zchlazovala na uchu. Potmě všechno urovnala, přitiskla pouzdro pod paži a položila prázdnou krabičku od zápalek k umyvadlu. U prvních dveří a vzápětí u venkovních slyšela hlasy; poručík měl pravdu – v těchto hodinách je kasino středem světa.

Na zpáteční cestě si prsty dvakrát zahrávaly s uzávěrem, stačilo by jen zvednout sponu a stisknout tlačítko. Počítal s tím, že to udělá? Inga se rozhodla, že potravinové lístky přijme. Za muničním skladem vyšla hlídka. *Hallo Inga*, pozdravil voják, pod lucernou mu zamávala.

2

To zelené ne.“ Inžina matka seděla ve slunečnicově žlutém ušáku. Čím obtížnější bylo sehnat cigarety, tím pomaleji kouřila.

„Musím dát sedlákovi něco, co může prodat dál.“ Otec dlouhými kroky přecházel sem a tam. V ulicích a na úřadech budila jeho chůze dojem, lidé mu dávali přednost, předpokládali osobnost. Matka ani nevzhlédla od knihy.

„To zelené nádobí je od prarodičů z Husumi,“ poznamenala. „Nic jiného už od nich nemám.“

„Staré, otlučené krámy.“ Rozkládal rukama a málem se dotýkal zdí. „Sedlák si toho nevšimne.“

„To zelené ne.“ Matka postavila nohy tak, že slabší levou zakrývala pravá. Nebyla dnes hezčí, jen ve světlých šatech vynikalo, jak je doopravdy krásná. „Když musíš měnit, vezmi nádobí od své rodiny.“

Obroučky z rohoviny se chvěly, za skly brýlí připomínalo jeho mrkání blikání majáku. „Mám jít s prázdnýma rukama...!“ Vzpřímil se před ní do výšky dvou metrů. Přestože pokojem nezavanul ani náznak vánku, popelavě plavé vlasy působily rozcuchaně.

Matka naposledy vášnivě zhluboka vdechla kouř a zamáčkla cigaretu ve stříbrné misce připevněné na postranním opěradle. Navzdory opatrnosti byla látka kolem popelníku šedivě kropenatá. „Eriku,“ vyslovila tónem, jako by ji trpce zklamal.

„Tak jsem to auto objednal zbytečně?“ ruce mu sklesly ke švům kalhot. Světlešedý oblek mu slušel, nosil ho, když chtěl vypadat seriózně; teď se vytrácela naděje, že z jízdy přes vesnice ještě něco bude. Představoval si, jak oblek opět svléká a vytahuje ze skříně gabardénové kalhoty – i ty nejstarší a oblýskané kalhoty byly pečlivě vyžehlené, bez puků Erik nevyšel mezi lidi.

„Dřív by to bylo nemožné,“ mumlal. „Dřív člověk nemusel zašantročovat porcelán, aby...“

„Ještě slovo o dřív...,“ pozvedla k němu mírné oči, „a přinesu z půdy tvé obrazy a vyvěším je z okna.“

„Nech ty obrazy, kde jsou!“ zařval a zároveň ustoupil.

Neodpověděla, oba vyčkávali.

„Ty sis chtěla vyjet, Marianno,“ promluvil lstivě. „Co bych teď u sedláka dělal?“

„Však něco najdeme.“ Odložila knihu, vztáhla k němu ruku, pomohl jí vstát, jen tak mimochodem, jako by to nemělo s její nohou nic společného. Pomalu, zavěšení do sebe, procházeli domem jako obchodem s nábytkem. V kuchyni nenašli nic, téma porcelán bylo uzavřené, z Erikova náradí nepřicházelo v úvahu rovněž nic.

Vešli do jižního pokoje, březnové slunce se překulilo přes hřeben střechy, Marianna ukázala na obraz s pádícími koňmi; on navrhl skleněného mandarína, z jehož hlavy vyrůstalo stínítko lampy. Vyšli na chodbu bez oken, stáli přede dveřmi pokoje Erikova mrtvého bratra; vdova po něm za nimi žila tak nehlučně, jako kdyby ho už následovala. Tiše chtěli pokračovat

do obývacího pokoje, když jim do vědomí proniklo hlučné *tak*. Oba se otočili; stačilo počkat několik vteřin, než se stroj uvedl do pohybu, těžká závaží ve tvaru šišek klesla a hodiny plechovým zvukem odbily čtvrt hodinu. Erik pohlédl na Mariannu, v očích měla souhlas.

„Jestlipak se vejdou do kufru auta?“ Otec se postavil vedle vysoké hodinové skříně z ořechového dřeva.

„Určitě.“

„Dva vepřové bůčky a dvě láhve vlastní pálenky,“ odhadl hodnotu.

„Vezmi jen jednu láhev,“ přikročila k němu. „Potřebujeme brambory.“

„To máš pravdu.“ Objal ji kolem ramen. „A zimní salát. Než se něco urodí na naší zahrádce, potrvá to ještě týdny.“

Mluvil a žena přejela rukou po kapse na šatech, toužila po další cigaretě.

Po poledni zaplavila tábor ospalost. Důstojník se nevrátil z jídelny a nechal na seržantovi, co všechno zůstane nevyřízené; seržant to nechal na Inze. Napsala objednávku na osm chybějících zakrývacích plachet, urgovala dodání víček karburátorů a předala týdenní seznam prádelně. Gramofon na baterie, velitelovo zvláštní přání, se deklaroval jako služební.

Auto, jež obstarávalo dopravu do města, mělo půl hodiny zpoždění, počítala s tím a přišla právě včas, když se sklopila zadní stěna korby. Nahoru na lavice se natlačilo šestnáct Angličanů a Inga. Vůz jel krajinou, kudy jako malá poprvé projížděla sama na kole, po bahnitých cestách vedoucích kolem pravoúhlých pastvin obehnaných ploty, pod topoly vypínajícími

se vysoko k nebi. Jak by jen tenkrát mohla tušit, že tu bude jednou pracovat, v kanceláři uprostřed lesa?

Byla to země mezi moři. Pro lidi na obou pobřežích bylo moře pracovištěm, pluli přes Baltské moře, do dánských zálivů a dál do Švédska. Obhospodařovali ostrovy na západě, Pellworm, Amrum a Sylt, zřizovali na navršených pahorcích osady chráněné hrázemi. Zelenožluté jazyky zasahovaly do vody, pastviny byly proloženy políčky zářivé řepky. Hlouběji ve vnitrozemí byla pole ohraničená křovinami, domy hospodářů obklopeny buky, některé kostelíky postavené z cihel byly korunovány romantickými cibulovými kopulemi na věžích. Město, kde Inga žila, se rozkládalo uprostřed té úzké země, ale i zde byla patrná blízkost moře. Žádný měšťanský dům neměl víc než tři patra, všechny převyšoval gotický kostel *svatého Jana*. Föhrden byl ohraničen středověkými věžemi, hřbitovy byly za hranicí města, protože spodní voda tu sahala vysoko a mrtví byli pohřbíváni do mělkých hrobů. Dánský král a vévoda Šlesvicka a Holštýnska v roce 1615 povýšili obec na město, jehož jedinou zvláštností byly teplé bahenní prameny. Jejich bahnem se tehdy i dnes léčil revmatismus.

Angličané připluli přes Helgolandský záliv a obsadili přístavy. Bojovali o kus dál, tam, kde se nyní staví silnice; tady v okolí nepadl jediný výstřel. Do Föhrdenu vtáhli, až když bylo po všem. Není to tak dávno.

Těžká kola rozstříkovala bláto přes krajnice cesty. Nikdo kromě Ingy neviděl, že tam už roste jarní kvítí, narcisy a petrklíče, mezi nimi se povaluje kus utrženého tankového pásu, zrzavý jak hadí kůže, odhozený na slunci. Voják vedle ní jí civěl na kolena, sukně je zakrývala jen do poloviny a kabát byl také krátký. Přitiskla k sobě lýtka, utáhla si šátek na hlavě a vzpomínala na bledého poručíka. Z temnoty vyšla na terasu

a podala mu pouzdro. Místo poděkování jen kývl, najednou vypadal velice vyčerpaně. Vzala si od něj potravinové lístky, promluvili jen to nejnnutnější.

Jakmile vjeli do města, Inga vystoupila a poslední kousek došla pěšky, upírala oči na vzor z dlažebních kostek a představovala si boty, které ty kameny ohladily; jejich kroky vedou do vzdálené minulosti. Malý brouk nedokázal překonat rozdíl ve výšce dvou sousedních kamenů, pohyboval se neskutečně pomalu, jako by bylo velmi složité používat naráz všech šest nohou. Vpředu překážku překonal, vytáhl se nahoru, zadníma nohama hrabal ve vzduchu, sklouzl zpátky. Byl tak omámený jarem, nebo v zimě zameškal smrt a přežívá teď svou dobu? Inga mu jedním prstem pomohla, aby se dostal nahoru, teď bezradně seděl a tykadla se mu unaveně kývala. Za Ingou se ozvalo zatroubení, z výfuku nákladního auta se šířil zápach. Uvědomila si, že klečí uprostřed ulice, vyskočila, uhnula na stranu a starostlivě se dívala, jak brouk zmizel mezi koly a pak se zase objevil.

Když přicházela domů, před brankou do zahrady stálo Henningovo auto. Henning s otcem stěhovali po schodech dolů stojací hodiny; přestože odmontovali závaží a kyvadlo, železné součástky do sebe narážely při každém kroku. Inga přejela dlaní po nápisu nad chladičem vozu a pozorovala muže při práci. Henningovi bylo čtyřicet a byl nejlepší přítel rodiny. Měl dva syny, dvanáct a osm let; když se vrátil z Balkánu, chlapci ho nepoznali. Jen svému koni vděčil za to, že zůstal naživu. Dva dny před protiofenzivou ho shodil ze hřbetu, po pádu měl naraženou páteř. V lazaretu se dozvěděl, že všichni jeho kamarádi padli. Henning byl statný, ale ne neforemný, vlasy měl jak ocelovou koudel. Vedle Erika však působil jako ztracený.

„Dávejte pozor na sklo.“ Matka si položila polštář do okna, kouřila a dohlížela na transport.

Na prahu oba těžkou, neskladnou skříň položili, otec nadával, protože si při stěhování udělal nepatrný flíček na obleku.

Henning zpozoroval Ingu, rozběhl se k ní, sevřel její ruce do svých a políbil ji na tvář. „Pojedeš s námi?“ Usmíval se a zlatý zub se mu blýskal.

„Potřebujeme taky vejce,“ poznamenala nahoře matka.

„Nepotřebujeme.“ Inga vytáhla polepenou kartu, mezi hnědými lístky byly i dva s vytouženým červeným razítkem.

„Příležitostně bychom měli tvému důstojníkovi poděkovat.“ Marianna držela cigaretu mezi špičkami prstů a rovně, aby popel nespadol do zahrady. Inga se polekala, ale hned pochopila, že matka nemá na mysli poručíka, nýbrž zásobovacího důstojníka.

„Jedeš s námi?“ opakoval Henning. Košili měl rozepnutou, uschlý pot mu slepil chloupky na hrudi.

Chtěla odpovědět, že je unavená, zároveň však měla chuť sedět s Henningem v autě. *Chodí sem kvůli tobě*, poznamenala jednou Marianna. *To, co si přeje, mu splnit nesmíš, ale vlídnost nestojí nic.*

Inga si namlouvala, že to dělá kvůli matce; Marianna si vychutnávala jízdu krajem. Autem mohla všude, byla zase pohyblivá jako dřív. Ostatní vyběhli do přírody, ona jen natáhla nohy na slunce.

„Vejdeme se tam všichni?“ Inga opětovala Henningův stisk ruky.

Kufr byl otevřený, v něm rozprostřená vlněná deka, muži naložili hodiny, budou je muset přivázat.

„Tady je místa, co jen budeš chtít,“ odpověděl Henning. „Nastupovat!“ zavolal nahoru.

Marianna zavřela obě křídla okna, trvalo chvíli, než se objevila na schodech, a teď nastávalo to nejtěžší. Vstoupila na horní stupeň, přitáhla vyhublou nohu ke zdravé, opřela se a došlápla na další schod. Přitom se opírala o zábradlí jen jakoby mimochodem, jako kdyby je vlastně ani nepotřebovala. Přestože ostatní by jí chtěli pomoci, setrvali u auta – venku, kde Mariannu mohli vidět cizí lidé, si zakázala jakoukoli oporu. Potřebovala pro příkrou cestu spoustu času, ale zářivě se usmívala, a to potvrzovalo, že jaro je konečně tady.

Vyjeli do Jemshoe. Když se Henningovo auto jen stěží proplétalo mezi výmoly naplněnými vodou, zachmuřil se, když však zachytil Inžin pohled ve zpětném zrcátku, šlápl na plyn, až voda stříkala všude kolem, a smál se Marianniným úzkostlivým výkřikům.

Sedlák nabídl červenou řepu a celer, ale ani brambory, ani pálenku. Otec mu jeho výmluvy nevěřil, neměl však ani v nejmenším chuť se s hodinami zase vláčet domů. Trval na pořádném kusu masa. Sedlák namítal, že bude porážet až před Velikonocemi. To bychom museli tuhle dlouhou cestu podniknout podruhé, zavrtěl Erik hlavou. Jehně by mohl dát hned, ustoupil sedlák, má tu jedno, co nepřežije noc. Přestože se ovce pásly venku, zašel do chléva a přinesl mladé zvíře se zakrvácenou přední částí hlavy, jehněti chyběl kus čumáku, malé zoubky byly odhalené a třásl se po celém těle. Pokousal ho pes, vysvětloval sedlák a navrhl, že je rovnou podřízne.

„Do Velikonoc je ještě daleko,“ ozvala se Inga. „Nezkazí se maso do té doby?“

Otce mohla oklamat, ale Mariannu ne. „Vždyť trpí, copak to nevidíš?“ namítla matka.

Je zdravé, jenom zraněné, odporovala Inga. Sedlák pohlédl na Erika, rozhodnutí záleželo na něm.

„Ty hodiny mají velkou cenu.“ Skrze silná skla brýlí působil jeho pohled bezmocně.

„Ten příšerný krám neměl nikdy nikdo rád!“

Sedlák jehně položil na zem, uslyšelo bečet ostatní, chtělo se postavit, ale zadní nohy se mu podlomily. Inga se k němu rozběhla a vzala ho do náruče. Kolem čumáku mu zasychala krev.

„Už nejsi dítě,“ připomněla jí matka a narážela na den, kdy Inga pustila na svobodu králíci. Týdny neměli v puse ani kousek masa, z rádia slyšeli jen hesla, že mají vydržet, přesto se Inga noc předtím, než měl Erik králíkovi zlomit vaz, vplížila do chléva a odnesla zvíře do polí. Několikrát musela tlesknout do dlaní, aby je zaplašila, než konečně zmizelo ve tmě. Dostala od Marianny takový výprask, až matku bolela ruka, Erik jen sténal a přecházel v kuchyni sem a tam.

„Do Velikonoc,“ prosila Inga.

„A kdo ho pak podržízne? A kde do té doby bude?“

Tuhle noc, možná ještě zítřejší, ale pak bude po něm, opakoval sedlák. Inga slíbila, že sežene v táboře kondenzované mléko, nečekala na další námitky a s jehnětem na rukou prošla kolem nerozhodného otce k autu.

„Počkej.“ Henning rozprostřel na zadní sedadlo deku. Neměla zachytit pohled, jaký vyslal k rodičům, láskyplný a přitom šibalský. Inga si tiskla jehně k hrudi, přerývaně dýchalo, za chvíli měla blůzu od krve.

Marianna se vracela k autu ve špatné náladě. „Ty s tou svou zatracenou láskou ke zvířatům.“ Při nastupování se pevně držela dveřního rámu.

Sedlák a Erik potvrdili obchod rukoumáním, otec uložil vepřový bůček do kufru, Henning přinesl pytle se zeleninou. Když se Inga ohlédla, musela se smát – na blátivé cestě uprostřed stáda ovcí stály vysoké pendlovky.

Byla to obyčejná obálka, bez razítka, což znamenalo, že neprošla přes podatelnu, ale byla doručena z jednoho baráku do druhého. Stálo na ní Inžino plné jméno a dodatek C. E. – civilní zaměstnanec. Inga dopsala stížnost na zkažené masové konzervy, spolu se zelenými deskami vzala dopis a vyšla z kanceláře. V polovině cesty k velitelství tvořilo pět borovic kruh, sedla si doprostřed a otevřela obálku. Obsahovala složený list vytržený ze sešitu.

Mohla byste mi o víkendu prokázat ještě jednu laskavost?

Jinak nic, jen podpis – Alec Hayden.

Ruka s papírem jí klesla, zadívala se na červené sandály, malíček jí vyklouzl zpod pásku a tlačil se na straně ven. Proč si byla hned jistá, že je ten dopis od něj? Pohybovala přebytečným prstem u nohy – jedna řádka, nestojí za to odpovědět –, zasunula list zpátky do obálky a pokračovala v cestě k velitelství.

V poledne Inga nejedla stew, ale vzala si jablka a bílý chleba, vrátila se do práce dřív než ostatní a překvapila seržanta hotovými seznamy, které měly čas ještě tři dny. Pozorovala slunce, jež odpoledne kreslilo fantastické vzory na lesní půdu. Na cestě z baráku potkala svého důstojníka, zamlouval se mu její nápad skončit dneska dřív a kousek ji doprovodil. Rozloučili se na písčité cestě, Inga se vyhnula lazaretu a došla k bráně kolem šípkových keřů. Voják neposlechl její přání, aby nechal závora dole, bral to jako sport a železná traverza se před ní vznesla do výšky. Inga prošla a po několika krocích se zastavila.

„Hloupý,“ zašeptala si, zavrtěla hlavou a vracela se tak nečekaně, že jí klesající závora málem spadla na hlavu. Zamumlala

strážci omluvu a zamířila stejnou cestou do tábora – k baráku **H** to bylo osmapadesát kroků. Nevšímalá si nedobrého pocitu, nepřipouštěla si pochybnosti a vyběhla po třech schůdcích k zadnímu vchodu, otevřela dveře a vešla do zšeřelé místnosti. Pět postelí z dvanácti bylo obsazeno.

Spal. Vypadal jako muži ze starých pohlednic, vlasy měly příliš dlouhé, v bledém obličejí se tmavé kruhy pod očima jevily ještě temnější. V posteli vedle něj někdo s obvazem na hlavě tiskl ruce ke spánkům a opatrně kašlal; venku zpívali ptáci. Stála tu, dívala se na něj a na list s diagnózou, nevěděla, co by tu měla dál pohledávat, a obrátila se k odchodu – najednou se však bez jakéhokoli zjevného důvodu probudil. Otevřel oči a díval se na Ingu tak bystře, až si pomyslela, že spánek jen předstíral.

„O víkendu nemám čas,“ prohlásila velmi jasně.

„Jaké je venku počasí?“ Posunul se k okraji postele.

Teprve teď si všimla kolečkového křesla vedle postele. Přesedl na ně, rukama tam přenesl operovanou nohu a opřel ji o stupátko. Ještě přemýšlela, jestli mu má pomoci, ale už odjížděl ke dveřím.

Na terasu dopadalo poslední denní světlo, nad stromy se vznášely cáry načervenalého oparu. „Večer mám vaši nížinatou zemi rád,“ promluvil. „Odevšad je vidět západ slunce.“ Už delší dobu připravuje jedno setkání, pokračoval, potřebuje však k němu pár věcí, které v táboře nejsou. „A tak jsem si vzpomněl na šikovnou Ingu,“ se smíchem si mnul bradu.

Zaraženě mlčela, pochopila, že je mu jenom užitečná, protože pracuje u zásobování.

„Slibuju, že je to naposledy.“ Popojel v křesle. „Příští týden mi už dovolí vstát.“

„Tak své setkání odložte na příští týden,“ navrhla stroze.

„Jen pár maličností.“ Chladný kov kola se dotkl její nohy. „Zavěšovací lampu s tmavým stínítkem, jednobarevný ubrus a spony na jeho připevnění ke stolu.“

„V sobotu mám domluvenou schůzku,“ sdělila Inga.

„Je to tak důležité?“ poručík se v křesle opřel. Protahující se postava, přísvit červánků kolem jeho ramen, pro tenhle úsměv ho nenáviděla.

„Najděte si někoho jiného, kdo vám obstará lampu.“

Při posledním slově se rozběhla po schodech. Volal za ní, z jeho úst znělo její jméno ošklivě.

Před večeří se šla Inga podívat na jehně, dařilo se mu lépe, rána se hojila a nehnisala. Chtěla mu podestlat čerstvou slámu, ale zatím své místo vůbec neznečistilo. Matka jí zakázala, aby je pojmenovala – *pak by to bylo tím těžší*. Jehně nežralo a nevzalo si ani kondenzované mléko; Inga od něj odešla, až když se úplně setmělo.

Rodiče otevřeli okno, aby dovnitř vpustili vůni rozkvetlého kaštanu. Starý strom sahal až do druhého patra, Inga na něj jako malá holka lezla a zvenku jim mávala do pokoje. Otec se strašně rozčílil, Marianna ji pochválila za odvalu.

Rodiče hráli kanastu. Vyšla na chodbu a v pološeru upřela oči na komodu; věci v ní patřily mrtvému strýci. Vytáhla prostřední zásuvku, nahmatala hladký ubrus, použili ho při jeho posledních narozeninách. Inga ho vyňala a šla s ním na balkon do pokoje s okny do dvora. Od té doby, co vítr před lety smetl pěkný porcelán na zem, otec připevňuje voskový ubrus ke stolu sponami. Dvě za zimu zrezivěly, Inga je vyleštila hadříkem; nikdo si nevšimne, že chybějí.

Rodiče ještě hráli karty, Inga si šla lehnout. Vzpomněla si na bledého poručíka, jeho rozkazovačný tón, povýšenost, ale